

at Afdelingerne have Skyld i den mangelfulde Forpleining, saa siger jeg atter: det er Overkommandøens Skyld, thi det er fra den, at alt Sligt skal udgaae; men lad nu ogsaa være, at det er Afdelingernes Skyld, saa vil jeg nævne det ærede Medlem et Exempel, som jeg indstaaer for er fuldkommen rigtigt, og som er berettet mig af en Intendant, hvis Navn jeg vel skal vogte mig for her at nævne. Han blev beordret til med alle sine Vogne at hente Proviant ved Jernbanestationen ved Slesvig, men da han kom der, var der ingen Proviant, og han hørte da tilbage. Den næste Dag fik han Ordre til at kjøre 2 eller 2½ Mil til et Sted, hvis Navn jeg heller ikke skal nævne, med Proviant; da han kom der, holdt han i nogle Timer paa Marken og vidste ikke, hvor han skulde blive af med Provianten, og derpaa fik han Ordre til at kjøre den selsomme Vej tilbage; dette tyder dog paa nogen Uorden. Naar den ærede Taler siger, at vore Folk ikke ere behændige, jeg troer han nævnte med Hensyn til Tilberedningen af Provianten, da skal jeg indrømme, at de ikke have den Snildhed, som f. Ex. de franske Soldater, der sjældelig vide at indrette sig, ere vant til at leve sammen, og derfor komme meget bedre ud af det end vore Folk. Vore Tenser ere i den Henseende noget tungnemme, og derfor kan man begribe, at de have lidt Mangel, hvor det ikke behøvedes; men naar det ærede Medlem taler om enkelte Klager, saa vil jeg bede ham erindre, at der idetmindste en vis Tid, nemlig de 16 til 18 Timer, som Touren til Flensborg varede, og under den vistnok ligesaa lange Tour fra Flensborg til Sønderborg, aldeles ikke fandtes Proviant; der var altsaa ikke Tale om en mangelfuld Fordeling, men om fuldstændig Mangel paa Proviant. Naar det ærede Medlem anker over, at denne Sag er bragt for her, saa troer jeg ikke, han vil finde almindelig Medhold i, at Alt, hvad der er hændet, skulde være os i den Grad ligegyldigt, at man ikke skulde bringe det under offentlig Omtale for om muligt at forebygge en Gjentagelse af

Sligt i Fremtiden, eller at det skulde være skadeligt at komme tilbage paa Ting, der i de senere Uger i en ganske kort Tid er hændet, paa Tildragelser, der have bragt Sorg og, jeg tør lægge til, næsten Skam over det hele Land. Vil det ærede Medlem virkelig have, at vi hundrede Menneker skulde gaae fra hverandre uden at tale eet Ord derom? Jeg indrømmer, at man, naar man vil holde sig til Formaliteten, kan anføre, at vi skulde vente, til Rigsraadet kommer sammen, men det maa vel være tilgiveligt, om man føler saa varmt for en saa vigtig Sag, hvoraft vort hele Bee og Vel er afhængigt, at man bringer den paa Dmtale her. Hvis det ærede Medlem troer, at jeg har nogen personlig Fornøielse af at komme med slige Ting, saa tager han feil; det har været med overordentlig stor Modsvrid, at jeg har besluttet mig til at bringe Sagen paa Bane, fordi jeg troede, at der derved kunde opnaaes nogen Nytte. Jeg afviser derfor alle det ærede Medlems Anker i saa Henseende og vil endnu blot tillade mig at omtale hans Forsvar for Thyens Intendantur. Det skulde bevise min store Uvidenhed, at jeg ikke vidste, at Thyens Intendantur var oprettet i den allerseneste Tid, og at det derfor maatte forlange Varer med kort Barsel. Selv om Rigtigheden heraf indrømmes, vil saa det ærede Medlem underrette mig om, hvortil Thyens Intendantur vilde bruge 38,900 Td. Havre i saa kort en Tid som Marts Maaned? Vi have dog ikke et saa uhyre Kavalleri, at man skulde behøve et saa stort Quantum paa een Gang, saa at man ikke kunde bekjendtgjøre, at man vilde holde en Licitation over 5, 10 à 20,000 Td. ad Gangen. Vil det ærede Medlem dernæst sige mig, om man ikke i en ganske overordentlig Grad forbyr en Leverance af den Natur, naar man opstiller saadanne Betingelser, som Intendanturen har foreskrevet her for denne Havrelevering? Jeg skal vise det ærede Medlem disse Betingelser, da det vilde blive for vidtløftigt at nævne dem her, og han vil undre sig over, at man har været istand til at fastsætte saa taabe-